

ИВАН ЛАЛОВИЋ

ЛИСТАЈ СВОЈУ НЕМОСТ

МИСЛИО САМ ДА ЈЕ ТО ТА ПЕСМА

Мислио сам да је то та песма,
нетакнута, прозрачна, пуна цветова
и облака необичних облика,
рингишпил, шећерна вуна,
ваздушна пушка,
клоун,
балони,
електрична кола,
пони и једно јаре,
песма за моју децу и жену,
али неко је разбио прозор на песми
са стаклом се све и срушило,
сада је песма пуна мојих костију,
свега што је око видело,
све је просуто по поду, немоћно,
и батргају се речи,
али побећи не могу,
натеране да опишу неописиво,
да се нагледају света,
и крви сопствених заблуда.

ЛИСТАЈ СВОЈУ НЕМОСТ

Ником не пада на памет да љубав
супростави оном мраку,
из оне куће,
страх у кости уквива црна,
црна сенка са срцем
железним,
са огромним удовима,
са очима на потиљку.
Не занемари куку којом ће нам
речи одвајати од живог мяса језика
насушног,
ни две кукe којима ће нам черечити
песму последњу, пуну заноса,
не дај боже, таквог крика.
Уз треперење свеће листај
своју немост,
крши крила срца,
и леворуко се представљај,
без осмеха.

МАКИШ

Трећи дан је киша, упорна,
кваси свраку на жици
разапетој између кровова
двеју зграда,
тек се разданило,
сврака увија вратом,
без мотке одржава
душевну равнотежу,
и глад за орахом,
орахом којег у нашој улици нема,
сврака трепће, намерна,
и наједном залепрша нестварним крилима
и полете ка Макишу,
ка Макишу – пољу као ка лепом сну,
брзином,
брзином великом,
којом ми се јави жалост
што ми свој Макиш немамо.

СА БЕСКРАЈНОГ ЈЕЗЕРА

На једној фотографији
са бескрајног језера,
у друштву сам са бледом сенком
Никите Станескуа, једним песником
тужних рима
и афористичаром коме хаику
описује прилику,
загледани у објектив памтимо
боље дане.
Фотка као фотка рекао би онај
ко овлаш листа албум.
Али, шта ћемо са ситним човеком
што се здеси иза нас,
пропустом случаја,
обраћајући се неком очигледно
повишеним тоном генерала.
Ко коме ту квари слику
решаваће предрасуде теткиног
кружока.
Мним да вечност улаже
на оног кога не озари блиц,
што невидљив гута наредбе.

НА ВАЗДУШНОЈ СТРУЈИ

Ниоткуда змај, папирни,
шарен као сви услови
за ноћног чувара
САНУ,
трепери на ваздушној струји
моје самосвести,
можда бих му се и наругао,
да није данас
гласник између светова,
шапатом ми преноси вапај
дубина Горњег Поља:
жедни смо, жедни смо, жедни смо,
ја сам нем, иако у мени
пева скојевац одавно на преваспитавању,
сапет ланцима тумарања и
грехова.